

ПОМОЛІМОСЯ

ЛИТЕРАТУРНО-МІСТЕЦЬКА СТОРІНКА

І ВСМІХНУТЬСЯ НЕБЕСА...

Цвіте калина, шепотить верба,
Хмаринка з неба дощик розкидає.
Мовчить чомусь зажурена земля,
Хоч сонечко спекотливо сіяє...
Матусю-земле! Ти чому сумна?
Щось вітерець тобі розповідає?
Сумуєш ти, що на землі війна,
А мати все синочка виглядає?
Пройде гроза, всміхнуться небеса,
Своє намисто одягне калина,
Закінчиться зловіща війна,
Дійдеться і обніме мати сина.

МОЯ РІДНА МОВА

Мова українська – колискова мами.
Моя рідна мова – казка перед сном.

Мова барвінкова – вітерець легенький,
Мов промінчик сонця, зігрів теплою.
Як роса на сонці, бринить наша мова,
Мов сопілка грає, джерельце шумить,
Як струна на скрипці серденького торкає,
Мов калини гроно на снігу горить.
Мова наша ніжна, ніби чарівниця,
Як вінок волошок у косах дівчат,
Мов поляна в лісі, пригорщі чорничок,
Як пшениці колос на рідних полях.
Мово українська! Ти, як те зернятко,
Що навесні рано буйно проросте,
Заквітє влітку колосом до сонця
І щедрим врожаєм обдарує все!

Надія БУДНІК,
бібліотекар

с. Велимче

ОСІННІЙ СПІВ



Леліють зорепади в яснім небі,
Клекочуть жалібно й прощально журавлі.
Твоїх дарунків, осене, всім треба,
Кинь пригорщ щастя і мені.
В парчу окутуєш ти зелень непомітно,
Ступаєш тихо, мов п'яний узвар,
Своїми чарами дивуєш всіх привітно,
Мов давній камінь той, бурштиновий смоляр.
Ох, осене, примхлива і тендітна,
Вдягнула ти всі кольори землі.
До тебе лину, осене заповітно,
Пошли ж ти миру рідній стороні.
Срібляться хвилі, плінуть і сміються,
Озера мріють літчим своїм.
Хай корова цілий рік печуться
З добрих зерен, зібраних з полів.

Лідія БАРАНЧУК

с. Самари

ПРОШУ, ЗГАДАЙ!

Прошу тебе, згадай ті дні чудові,
Як я колись закохана була.
Ті дні були, мов квіти кольорові,
Від тебе я хотіла лиш тепла.
За що кохаю, я, повір, не знаю.
Одне лиш знаю – за тебе життя віддам.
Повір мені – завжди тебе чекаю,
Не вір ніколи ти чужим словам.
Ти лиш кохай, кохай мене до болю,
Ти тільки знай – не зраджу я тебе.
Ти знай – не забере я твою волю.
Люблю тебе, а ти люби мене.

КОЛИСЬ МЕНЕ ЗГАДАЄШ

Можливо, ти колись мене згадаєш.
Коли роки, мов птахи, пролетять.
Ні, ти мене одразу не впізнаєш,
А я навчусь ще більше пробачать.
Згадаємо ми молодість прекрасну,
Як ми кохались, як ми розійшлись,
Як ми чекали ніченьку ту ясну,
Яка тебе просила: «Повернись!»
Та ми вже не повернемо кохання
І, як би того не хотіла я,
Ти знай – ти в мене перший і останній,
Ти тільки пам'ятай, що я – твоя.

МОЇ БАТЬКИ

Мої батьки найкращі на землі,
За цих людей я Богові молюсь.
Мої батьки – дідусь і вже бабуся,
Хоча вони ще зовсім молоді.
Нехай летять роки, мов ластівки,
Своїх батьків ніколи не забуду.
Мої батьки найкращі на землі.
Поки живу, я вас любити буду.

Ірина ГОЛОВІЙ

с. Гута

ОСІНЬ

Літо миле, як мить пролетіло,
Хоч ще тепло, та осінь прийшла
І природу змінить захотіла,
Різні фарби у торбі несла.
Розмалює дерева строкато,
В сивину уберє очерет.
Кольорів є в природі багато –
Для душі вони – щастя і злет.
Зранку роси на квітах жоржини
Заблиздять, як перлини малі,
А красиві гроно калини
Бурштином завітуть на гіллі.
Гай стоїть у вбранні золотому,
Вже проклюнулись в полі жита.
Як приємно у гаї такому!
Осінь дійсно прийшла золота.
Я піду в теплий ліс за грибами
Й подивлюсь на природи красу,
Потопчу мокру глицю ногами,
Повний кошук грибів принесу.
А на лузі зібравись лелеки
Вибирати собі вожака,
Щоб летіти в краї ті далекі,
Ця дорога для них нелегка.
Вожак сильний і знає дорогу.
Він не схибить ніколи й ніде.
Через бурі, негоду й тривоги
Він всю зграю без втрач проведе.
Літні квіти давно вже зів'яли,
Звіробій ще росте на межі,
На дротах, як намистечко, стали –
То у вирій зібравись стрижи.
Вони знають, що холод минеться,
В дальнім краї діждуться весни.
Коли сонечко знов засміється,
То додому вернуться вони.
Люди в полі, як бджоли в тривозі,
Поспішали зібрати врожай.
Холоди і негода в дорозі –
Все зібрати з полів у сарай.
Вітер буйний завив вже у полі,
Лист строкатий з дерев обірвав.
І дерева стоять уже голі,
Залягло вже у сон все живе.
Додали нам природа турботи –
Вже настали негожі дні.
Все: стежки і поля, і дороги
Потонули в негоді, в багні.
Від негоди занило все тіло,
Голова від дощів загула.
Чомусь дужче нам знов захотілось,
Щоб зима до нас швидше прийшла.

Адам БОХОНСЬКИЙ

с.мт Ратне



Помолімося, брати й сестри, за нашу Україну,
Нехай вона з плечей своїх лихоліття скине.
Доки буде сльози лити, стогнати від болю
За дочками і синами, що на полі бою
Віддавали життя своє за славу і волю?!
Скільки ти їх поховала в глибокі могили?
Скільки безвісти пропали, не прийшли в родини?
Ну, а вдома, вдома мати, як голубка сива,
Виплакала свої очі – не діждала сина.
Він загинув за Україну, за свою родину:
- Якщо будеш вільна в світі, я там відпочину...
Тож зацвіти, Україно, буйними садами,
Хай поля заколосять щедрими хлібами.
Хай співають жайворонки в небі між хмарами,
Запануйте, українці, поміж ворогами!



ЧАРІВНА ОСІНЬ

Настала осінь – чарівна й прекрасна,
І сонечко всміхається до нас.
В садочку білка бігає пухнаста –
Який же гарний цей ранковий час!
Буває часто, дощик накрапає
І сумно-сумно так стає,
І вітерець легенько повіває,
Шепоче нам, що осінь настає.

Ольга ШТИК,
учениця 5 класу НВК с. Поступель



УЧИТЕЛЬСЬКА ДОЛЯ

Від дзвінка до дзвінка
Метронома хода,
А учнівська ріка
Все тече, як вода.
Від дзвінка до дзвінка –
Не спинити її.
Україно моя,
Це є діти твої.
Від дзвінка до дзвінка
Ідуть роки.
Перші учні мої
Вже бабусі й діди.
Від дзвінка до дзвінка
Ідуть роки.
На лінійці стоять моїх учнів
Вже внуки-випускники.
Від дзвінка до дзвінка
На порозі стріча
«Не сьогоднішнім днем», –

Так я учнів учу.
Від дзвінка до дзвінка
«Добрий день» я кажу,
Хоч, буває, що й болять,
Та про те я мовчу.
Від дзвінка до дзвінка
В вікні світло горить.
Така доля моя,
Хоч село давно спить.
Від дзвінка до дзвінка
Дошка, крейда, журнал.
Викладаюсь на сто,
Бо інакше – фінал.
Від дзвінка до дзвінка –
Міра росту мого.
«Як учу – так живу» –
Гасло креды мого.
Від дзвінка до дзвінка
На порозі стріча
Половинка моя,

Колись миле дівча.
Від дзвінка до дзвінка
Ідуть роки.
Вже не міцна рука
Й посивілі виски.
Від дзвінка до дзвінка
Сорок вісім уже.
Ще два роки – й півсто!
Чи осилю? Авжеж!
Від дзвінка до дзвінка,
Мов зозуля кує,
Школа, учні шумні –
Все це – щастя мое.
Від дзвінка до дзвінка
Ми мину, не проскочу.
Вибрав долю таку
І другої не хочу!

Василь ФЕДУК,
вчитель інформатики НВК с.
Жиричі

РІДНА МОВА

Здавна багата, розмаїта,
Мов з шовку виткана, зігріта
Теплом сердцем, що у віках
Тебе творили і плекали,
Любили ніжно, захищали!
Як помирала – підняли,
За тебе гинули сини –
Інакше не було б землі,
Що зветься гідно Україна!
О, мово, панно, берегине!
Ніколи суть твоя не згине!
Ти вся в поезії піснях,
Ти у народу на устах.

Зоря зійшла ще в «Енеїді»
І засіяла в «Кобзарі».
І самоцвітами розкрилась
В безсмертній Лесиній руці.
Ти гартувалась, сил вбирала
Пером великого Франка,
В Нечуя й Грінченка сміялась
І евшан-зіллям розцвіла.
Душа і трепетна, й відважна,
А думка – сильна, вольова.
Перлинами ясніє рясно,
Хоч в лежах вижила й росла.
Під небосхили Україна
Свій голос в пісні подала,

Та захистила слово рідне
В Івасюка й Яремчука.
Пішла в світі і підкорила –
Із дивом слухають та просять
Ще повторити, щоб почути
України мову золоту,
Чи то розмовну, чи пісенну,
Немов зароджену в раю.
Я – не поет, проста людина,
Дочка славетного краю.
І мову нашу – чисте слово,
Як неню рідненьку, люблю.
Олександра ТАРАСЮК
с. Заліси

ОСІНЬ

Осінні дні похмурі і сумні
Мене в дитинство повернули знову.
Я знаю, більше перевагу віддають весні,
Але і в осені бувають дні чудові.
Зажурені дерева вітерець гойдає,
Прощаючись із ними до весни.
Та раптом промінь сонця десь засяє
Й миттєво золотом укриються вони.
Шепочуться листочки між собою,
Погляньте, як прекрасно навкруги!



Це ж тільки осінь раз у рік буває золотою,
Всі інші пори року гарні самі по собі.
І як буває радісно до болю,
Коли курличуть журавлі, здіймаючись увись,
Вони також повернуться додому,
А я прошу у часу: «Зупинись!»
Травичка похилилась, пожовтіла,
Вже незабаром снігом вкриється вона.
Вода на річці стихла, заніміла...
Радійте осені, бо швидко вже зима!

АНДРЕЄВА

Шепоче вечір осені на вушко
Слова кохання. Тихо шелестить
Опале листя. І тільки вітер знову відчайдушно
Гуде в дротах – не спиниться й на мить.
Що він сказати хоче? Що питає?
Кого гукає в темну ніч іти?
Чому свою він пісню не спиняє?
Кому що хоче він розповісти?
Й лише туман спокійно і велично
Всіх їх ховає у серпанок свій.
І посміхається у вуса іронічно,
Підморгуєчи ночі мовчазній.

Ми у часі могли розминутися...
На якомусь із роздоріж
Одне одному усміхнутися
І побігти вперед чимскоріш.
Ми могли загубитися в просторі
Серед буйних лісів чи трав...
На безлюдному жити острові
Чи у горах – вище від хмар...
Ми, напевно, могли не зустрітись,
Та комусь там, у небесах,
Захотілось на нас подивитися...
Хто ми? Що ми? І зможемо як?

Ми знов з дощем удвох... Світанок – третій.
Шукаємо в тумані сенс життя
І сперечаємось, що кане першим в Літі:
Моя любов? Твоє неприйняття?
До хрипоти весь день так сперечались.
Ламали списи, брались за ножі...
І, врешті, при своїх усі зостались.
Спинилися. Завмерли на межі.
Й ніхто не зна, що буде з нами далі,
Куди поверне вечір нам шляхи:
У бік дощу – до сірої печалі,
Чи в день новий – до щастя, до мети?

Сховатися в твоїх обіймах
Від цього холоду й дощу...
Хіба багато я прошу?
А сам ховаюся у римах...
Втопитися в твоїх очах,
Пірнути і не випливати...
Від щастя подих тамувати.
А сам топлюся у віршах...

Олександр КОВЧ

с. Гірники

Омелько сидить на теплій печі
І з маком гризе смачні калачі.
За шумим велінням у тридцять літ
На піч мама носить синочку обід...
На пенсію мами синочок живе,
Хіба ж не зацелить таке за живе?!

Ти моєю музою була,
Та тепер ти снишся мені рідко.
В серці, як в обителі, жила,
Мила, юна, гордая сусідко!
Пролетіли юності роки,
Як табун коней гривастих, швидко,
Та й тепер я стверджую таки:
Ти – найкраща з поміж всіх, сусідко!
Запах твоїх кучерів п'яний,
Карі очі й шия, як в лебідки,
Голос ніжний, лагідний, м'який –
Це все ти, колись моя сусідко!
Заросли вже наші стежки
Й не «плетуться» про нас бабусі плітки,
Але тому часу завдяки
Я про нас пишу вірші, сусідко.
Хай погане дім твій обміне,
І сльозам твоїм від щастя бути б свідком.

Чи хоч згадаєш коли-небудь мене,
Чарівна, чужа тепер, сусідко?
НЕКУЛЬТУРНИЙ ЧОЛОВІК
(байка)

Подружжя сплещить на весіллі,
Благословенне свято.
- Ти тільки, коханий Василю,
Горілки не пий багато.
На жінок чужих не дивися,
Тільки зі мною танцюй,
Манер хороших учися,
Із ротом закритим жуї.
Не чавкай товстими губами,
Не сьорбай із ложки, прошу.
Ти такий некультурний, як мама,
Бо я й привселюдно можу
Зайнятися твоїм вихованням.
Вольності не потерплю...
- Та заспокойся ти, Маню,
Перестань тараторити, молю!
То як на весіллі гуляти
Й не цьомнути Галю чи Свету?
Вернись я, жінко, до хати
Учити ази етикету!

с. Гута

Василь КОВЧ